

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/30578/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/11/2017

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 5. 1. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti ESSOX s.r.o., IČO 26764652, se sídlem Senovážné nám. 231/7, 370 01 České Budějovice 1, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Českých Budějovicích, spisová značka C 12814, zastoupené na základě plné moci ze dne 1. 3. 2017 JUDr. Petrem Balcarem, advokátem, ev. č. ČAK 00009, se sídlem ■ (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o úročení úvěru ze smlouvy o úvěru č. ■ ze dne 6. 1. 2011 ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru, jakož i vrácení rozdílu mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby a neplatnosti ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se v řízení domáhá úročení úvěru ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, kterou uzavřel s Institucí, úrokem ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou, vrácení rozdílu mezi smluvní úrokovou sazbou a diskontní sazbou České národní banky a neplatnosti ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr, protože Instituce porušila svoji informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru tím, že ve smlouvě o úvěru uvedla nesprávnou hodnotu roční procentní sazby nákladů.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 6. 1. 2011 smlouvu o úvěru č. ■, ve které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 250.258,- Kč a Navrhovatel se zavázal poskytnuté finanční prostředky vrátit a zaplatit za ně úroky (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Z veřejného seznamu živnostenského rejstříku finanční arbitr zjistil, že Instituce je obchodní společností, která je držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „*Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy*“ s datem zahájení 30. 10. 2009.

Z bodu 70. přílohy 4 nadepsané „Živnost volná“ zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že obor činnosti „*Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy*“ náležel do předmětu podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“.

Podle ustanovení § 26 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 24. 2. 2013, resp. do nabytí účinnosti zákona č. 43/2013 Sb. (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), platí, že „*[p]odnikatel, který ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona poskytoval nebo zprostředkoval spotřebitelský úvěr v rámci živnosti ohlašovací volné „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, může v této činnosti pokračovat po dobu 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Pokud před uplynutím této doby podnikatel oznámí, že hodlá v provozování této činnosti pokračovat, a doloží živnostenskému úřadu doklady prokazující splnění odborné způsobilosti pro živnost vázanou „Poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru“, živnostenský úřad provede zápis do živnostenského rejstříku a vydá podnikateli výpis; tento úkon nepodléhá správnímu poplatku. Marným uplynutím této doby oprávnění k poskytování anebo zprostředkování spotřebitelského úvěru zaniká.*“

Podle ustanovení § 29 zákona o spotřebitelském úvěru tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011. Lhůta pro pokračování v činnosti spočívající v poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru v rámci živnosti ohlašovací volné uplynula dne 1. 1. 2012.

Finanční arbitr má na základě právě uvedeného za prokázané, že Instituce byla v době uzavření Smlouvy o úvěru oprávněna poskytovat a zprostředkovat spotřebitelské úvěry. Instituce tedy je institucí ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Smlouva o úvěru je smlouvou o spotřebitelském úvěru uzavřenou v režimu zákona o spotřebitelském úvěru, protože ji uzavřel spotřebitel a podnikatel a jejím předmětem je úvěr, který není vyloučen z režimu zákona o spotřebitelském úvěru.

Finanční arbitr tedy je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

3. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že s Institucí uzavřeli Smlouvu o úvěru. Navrhovatel tvrdí, že hodnota RPSN je ve Smlouvě o úvěru nesprávně uvedena, což několikrát namítal vůči Instituci, a to jak telefonicky, tak prostřednictvím e-mailové komunikace.

Navrhovatel dále namítá, že „*[j]estliže se jedná o finanční náklady vydané mnou navíc, mohli být po celou dobu trvání úvěru, vynakládány na účet se zhodnocením, budu tedy požadovat vyrovnání*“.

Navrhovatel k námitce promlčení jeho nároku, který vznesla Instituce, tvrdí, že „*[z]cela jistě jsem v době promlčecí doby (6.1.2015), telefonicky hovořil se zástupcem této společnosti, bylo to v době před 6.1.2015, kdy běžela promlčecí doba, vždy v hovoru i následném mailu, mně*

ujišťovali, že smlouva je v pořádku. (...) Myslím si, že musí být hovory i z doby 2013, 2014, nahrávány.“

5. Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že uzavřela s Navrhovatelem Smlouvu o úvěru.

Instituce tvrdí, že poplatek za sjednání Smlouvy o úvěru vyplývá přímo z textu Smlouvy o úvěru, konkrétně části označené jako „FINANCOVÁNÍ“, kde je výslovně stanoveno, že výše úvěru je sjednána jako částka odpovídající pořizovací ceně snížené o přímou platbu a navýšené o poplatek za sjednání smlouvy.

Instituce tvrdí, že povinnosti jí uložené § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 tohoto zákona dostala, neboť Smlouva o úvěru veškeré povinně uváděné informace obsahuje. To platí i o údajích o výši RPSN, předpokladech jejího výpočtu, jakož i o celkové částce splatné spotřebitelem. Všechny tyto informace jsou uvedeny ve Smlouvě o úvěru v části nazvané „FINANCOVÁNÍ“.

Instituce odmítá tvrzení Navrhovatele, že poplatek za poskytnutí úvěru nebyl ve výpočtu zohledněn, neboť na levé straně rovnice je součástí parametru C_1 , na pravé straně rovnice pak je zahrnut v parametru D_1 , tedy poměrně v jednotlivé splátce.

Instituce současně vznáší námitku promlčení práva Navrhovatele uplatnit porušení informační povinnosti Instituce při uzavírání Smlouvy o úvěru a domáhat se úročení spotřebitelského úvěru ze smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou.

6. Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Instituce smírné řešení sporu nepovažuje za možné, protože nároky Navrhovatele jsou neoprávněné. Navrhovatel se k možnosti smírného řešení sporu nevyjádřil. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

7. Dokazování a právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu je nárok Navrhovatele na úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou, vrácení rozdílu mezi smluvní úrokovou sazbou a diskontní sazbou České národní banky a neplatnosti

ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr, protože Instituce porušila informační povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru.

7.1 Požadavek na vyrovnání ušlého zisku

Navrhovatel v návrhu na zahájení řízení požaduje od Instituce vyrovnání ušlého zisku ve výši zhodnocení finančních prostředků vynaložených nad rámec diskontní sazby. Navrhovatel tento požadavek nijak nespécifikoval, ani nepředložil finančnímu arbitrovi doklad o tom, že by u Instituce uplatnil nárok na vyrovnání ušlého zisku. Finanční arbitr o požadavku Navrhovatele na vyrovnání ušlého zisku nebude rozhodovat, protože Navrhovatel ani na výzvu finančního arbitra neodstranil v této části návrhu jeho nedostatky ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, když vyrovnání ušlého zisku nespécifikoval, nedoložil ani nevyčíslil a současně finančnímu arbitrovi nepředložil doklad o tom, že neúspěšně vyzval instituci k nápravě v rozsahu požadavku na vyrovnání ušlého zisku.

7.2 Rozhodná právní úprava

Instituce a Navrhovatel uzavřeli Smlouvu o úvěru za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“).

Smlouva o úvěru jako smluvní typ je ve smyslu § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku tzv. absolutním obchodem, který se bez ohledu na povahu jeho účastníků řídí vždy obchodním zákoníkem. Tím však není dotčeno použití ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), v otázkách, které obchodní zákoník neupravuje, na základě výslovného zmocnění obsaženého v § 1 odst. 2 obchodního zákoníku.

Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), který nabyl účinnosti 1. 1. 2014 a který nahradil občanský i obchodní zákoník, se tímto zákonem (myšleno novým občanským zákoníkem) „řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti“, přičemž podle odstavce 3 se právní poměry, na které se nevztahuje odstavec druhý (práva osobní, rodinná a věcná), a „vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“ řídí dosavadními právními předpisy, tedy obchodním zákoníkem a občanským zákoníkem.

Smlouva o úvěru je současně smlouvou spotřebitelskou podle hlavy páté části první občanského zákoníku, když na jedné straně stojí Instituce jako osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, a na straně druhé Navrhovatel jako spotřebitel.

Smlouva o úvěru je zároveň smlouvou spotřebitelskou uzavřenou v režimu zvláštní úpravy zákona o spotřebitelském úvěru, neboť podle ustanovení § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „[s]oukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy“.

Od 1. 12. 2016 je platným a účinným předpisem, který upravuje smlouvu o spotřebitelském úvěru zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“). Podle ustanovení § 164 tohoto zákona však platí, že „[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.“

Smlouvu o úvěru uzavřeli Navrhovatel a Instituce před účinností nového zákona o spotřebitelském úvěru, proto se práva a povinnosti z ní vyplývající řídí výhradně zákonem o spotřebitelském úvěru, tím není dotčeno subsidiární použití občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje, protože platí, že zákon o spotřebitelském úvěru

je vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality a použití právních norem v něm obsažených má přednost před použitím právních norem obsažených v občanském zákoníku.

7.3 Námitka promlčení

Instituce vznesla v řízení před finančním arbitrem námitku promlčení práva Navrhovatele uplatnit porušení informační povinnosti Instituce při uzavírání Smlouvy o úvěru a domáhat se úročení spotřebitelského úvěru ze smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou.

Promlčení práva obchodní zákoník upravuje komplexně v § 387 až 408 obchodního zákoníku, a tudíž vylučuje subsidiární použití ustanovení občanského zákoníku o promlčení. Podle § 388 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že „*[p]romlčením právo na plnění povinnosti druhé strany nezaniká, nemůže však být přiznáno nebo uznáno soudem, jestliže povinná osoba namítne promlčení po uplynutí promlčecí doby*“.

Finanční arbitr proto před věcným posouzením nároku, kterého se Navrhovatel domáhá v řízení před finančním arbitrem, musí vypořádat námitku promlčení nároku Navrhovatele.

Pokud by totiž byly (i oprávněné) nároky Navrhovatele promlčeny, nemohl by je finanční arbitr Navrhovateli vzhledem k námitce Instituce přiznat. Finanční arbitr v této souvislosti odkazuje na názor Nejvyššího soudu České Republiky vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 33 Odo 896/2006: „*[d]ovolá-li se účastník občanského soudního řízení promlčení, nemůže soud promlčené právo (nárok) přiznat; návrh na zahájení řízení v takovém případě zamítne. Jestliže je v řízení uplatněna námitka promlčení, je na soudu, aby se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení obsaženou v § 6 o. s. ř. přednostně zabýval otázkou promlčení práva, pokud to vede rychleji a účinněji k vydání rozhodnutí ve věci samé, a nikoliv nárokem samým.*“

Finanční arbitr posoudil, zda Instituce námitku promlčení v řízení před finančním arbitrem neuplatnila v rozporu s dobrými mravy. Přitom vyšel ze závěrů Ústavního soudu vyjádřených mimo jiné v nálezu sp. zn. I. ÚS 643/04, ze dne 6. 9. 2005, který judikoval, že „*vznesení námítky promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje; mohou však nastat situace, kdy uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.*“

Finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovateli v uplatnění jeho nároku vůči Instituci v průběhu plynutí promlčecí doby cokoli bránilo, finanční arbitr proto námitku promlčení, kterou v řízení vznesla Instituce, nepovažuje za vznesenou v rozporu s dobrými mravy.

7.4 Promlčení práva Navrhovatele uplatnit porušení informační povinnosti Instituce při uzavírání Smlouvy o úvěru

Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „*[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.*“

Podle § 8 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „*[n]eobsahuje-li smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, informace uvedené v § 6 odst. 1 a spotřebitel tuto skutečnost*

uplatní u věřitele, pokládá se spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná“.

Podle § 393 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že „[u] práv vzniklých z porušení povinnosti počíná promlčecí doba běžet dnem, kdy byla povinnost porušena, jestliže není pro promlčení některých těchto práv stanovena zvláštní úprava“.

Právo domáhat se použití soukromoprávní sankce spočívající v úročení spotřebitelského úvěru od počátku ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a v určení neplatnosti ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr je právem vzniklým z porušení povinnosti ve smyslu § 393 odst. 1 obchodního zákoníku ve spojení s § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

Rozhodným pro začátek běhu promlčecí lhůty je v tomto případě okamžik, kdy Instituce měla porušit svou zákonnou povinnost, tedy dne 6. 1. 2011, kdy strany sporu uzavřely Smlouvu o úvěru a zároveň kdy Navrhovatel mohl toto porušení u Instituce poprvé uplatnit.

Pokud jde o určení okamžiku, ve kterém přestala v daném případě běžet promlčecí doba, finanční arbitr vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 29/2007, podle kterého „[p]rávo je třeba z pohledu ustanovení § 100 odst. 1, věty první, obč. zák. vykonat ve stanovené době u soudu, jen jestliže je takový postup zákonem předepsán. V případě dovolání se tzv. relativní neplatnosti zákon vykonání práva u soudu nejen že nevyžaduje, neboť je lze učinit i mimosoudně, natož že by je vyžadoval pouze pro určitá řízení; tzv. relativní neplatnosti právního úkonu se může oprávněná osoba ve smyslu ustanovení § 40a obč. zák. dovolat - jak uvedeno výše - jakýmkoliv způsobem, tedy žalobou (vzájemnou žalobou) podanou u soudu nebo námitkou v rámci své obrany proti uplatněnému právu v řízení před soudem, např. námitkou proti právu na plnění, a též mimosoudně a účinky tzv. relativní neplatnosti - jak rovněž zmíněno již výše - nastávají dojitím projevem vůle ostatním (všem) účastníkům právního úkonu, a proto právo bylo vykonáno z hlediska ustanovení § 100 odst. 1 věty první obč. zák. také tehdy, bylo-li dovolání se relativní neplatnosti učiněno v řízení o určení neplatnosti právního úkonu.“

Jak vyplývá z § 8 zákona o spotřebitelském úvěru, zákon v tomto případě nevyžaduje výslovně, aby spotřebitel nesplnění informační povinnosti namítl u soudu, když naopak jako předpoklad uplatnění sankce obsažené v tomto ustanovení požaduje uplatnění nesplnění informační povinnosti u věřitele. Finanční arbitr proto s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího soudu má za to, že promlčecí doba práva Navrhovatele na úročení spotřebitelského úvěru ze Smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou by přestala běžet v okamžiku, kdy by Navrhovatel uplatnil nesplnění informační povinnosti ve Smlouvě o úvěru u Instituce.

Podle § 397 obchodního zákoníku „[n]estano-ví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky“. Navrhovatel se tak mohl domáhat úročení spotřebitelského úvěru ze Smlouvy o úvěru diskontní sazbou u Instituce ve čtyřleté promlčecí době, tj. do dne 6. 1. 2015.

Finanční arbitr z předložených podkladů nezjistil, že by Navrhovatel namítl u Instituce nesprávný výpočet RPSN dříve než v e-mailu ze dne 3. 11. 2015, když konkrétně uvedl, že „žádám o porovnání smlouvy – kterékoliv, kde bylo mylně vyměřeno RPSN, k porovnání s mojí smlouvou“, tedy po uplynutí promlčecí doby.

Pokud jde o tvrzení Navrhovatele, že u Instituce uplatnil svůj nárok již v roce 2013, Navrhovatel v řízení sice předložil e-mailovou komunikaci s Institucí z roku 2013, ale z té finanční arbitr zjistil, že v e-mailové zprávě ze dne 24. 5. 2013 adresované Instituci Navrhovatel konkrétně uvedl, že „[p]latba byla včera přes internet odeslána“; v emailové zprávě ze dne 27. 5. 2013

odeslané v 8:57:54 Instituci Navrhovatel konkrétně uvedl „[d]obrý den, už delší dobu jsem přemýšlel o poplatku za smlouvu, dnes mi přišlo na mail, vyjádření (přesný název – sporný poplatek v autobazarech z dTestu),ohledně poplatků při koupi vozidla. Chci se zeptat, než navštívím právníka, jak se k tomuto postavil autobazar AAA auto? Vrací zákazníkům poplatky, nebo jim za ně nabídne např. světla pro denní svícení apod? Děkuji za odpověď.“, a v e-mailové zprávě ze dne 27. 5. 2013 odeslané v 15:28:37 Instituci Navrhovatel konkrétně uvedl, že „[b]ohužel až nyní jsem si uvědomil, že za auto při ceně 275000,- v hotovosti, zaplatím mimo jednoráz. platbu 80000,- dalších cca 410000,- Kč, toto jsem si měl uvědomit při koupit a to by se nestalo, je mi líto i dalších, nebojím se říct podvedených zákazníků, bohužel jsme v Česku a byznys je byznys.“ Finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel uplatnil námitku nesprávného výpočtu RPSN před uplynutím promlčecí doby, když námitky Navrhovatele se týkaly výše poplatku za uzavření Smlouvy o úvěru, nikoli nesprávné výše RPSN.

Finanční arbitr rovněž nezjistil, že by Navrhovatel uplatil námitku nesprávného výpočtu RPSN před uplynutím promlčecí doby v telefonních hovorech, neboť telefonní hovory, které má finanční arbitr k dispozici, se uskutečnily až po 6. 1. 2015.

8. K výrokům nálezu

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů a jejich posouzení dospěl k závěru, že námitka promlčení vznesená Institucí je důvodná.

Finanční arbitr nezjistil, že by Navrhovatel namítl u Instituce nesprávnou výši RPSN před uplynutím promlčecí doby, proto finanční arbitr nemůže nárok na úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby platné v den uzavření smlouvy o úvěru, jakož i vrácení rozdílu mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby a neplatnosti ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr Navrhovateli přiznat. Současně finanční arbitr nemůže Navrhovateli přiznat vrácení Navrhovatelem uhrazeného poplatku za uzavření Smlouvy o úvěru.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručení nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 6. 10. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr